

ВЕДМІДЬ ВОЛОДАР УГІДЬ

Жив в одному лісі Ведмідь, який славився своєю мудрістю та розсудливістю. Він любив обходити свої угіддя, перевіряв чи звірі мирно та в злагоді живуть, чи мисливці капканів не наставили, чи пожежа в лісі не почалася. Тому всі називали його Ведмідь Володар Угідь.

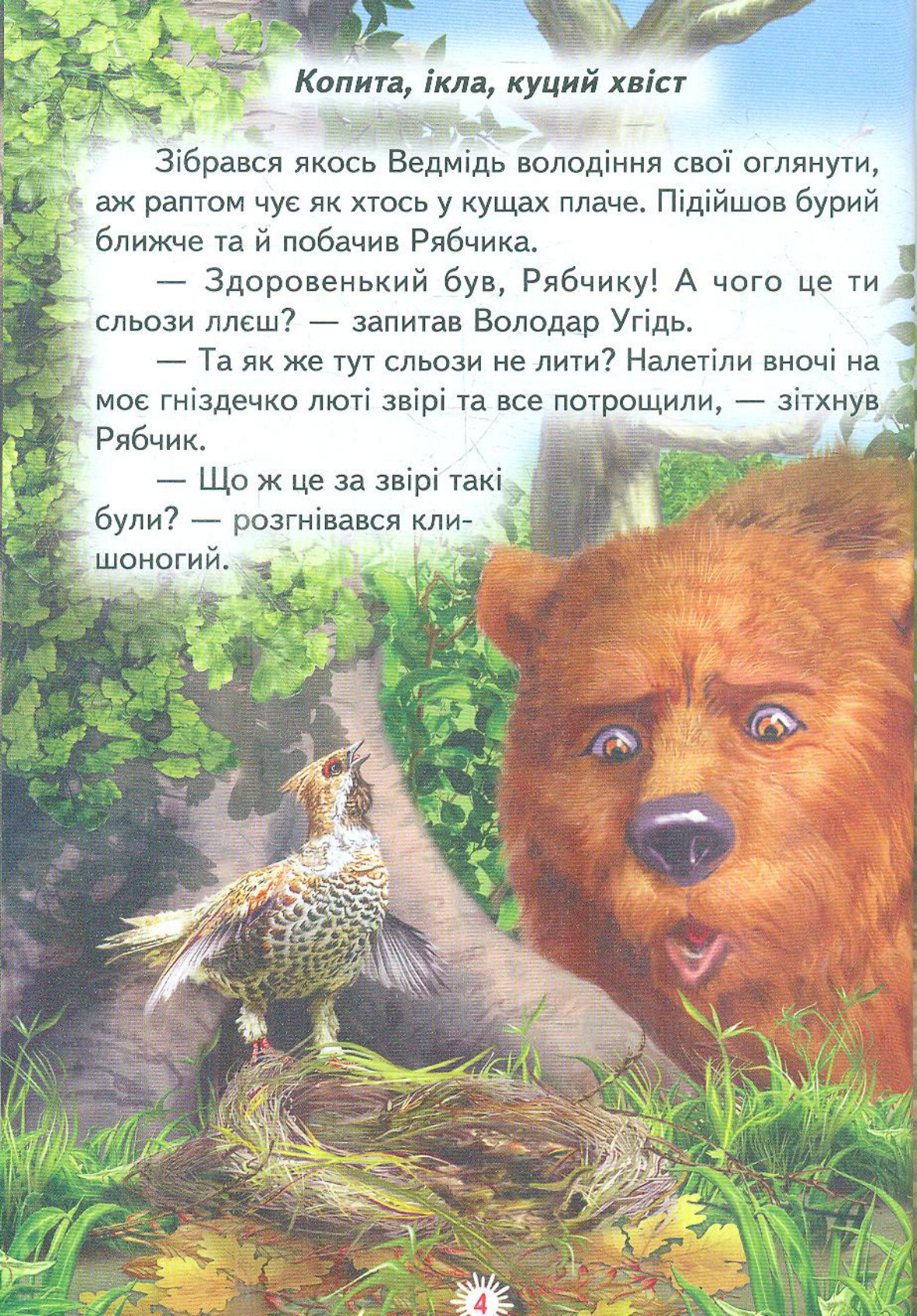
Копита, ікла, куций хвіст

Зібрався якось Ведмідь володіння свої оглянути, аж раптом чує як хтось у кущах плаче. Підійшов бурий ближче та й побачив Рябчика.

— Здоровенький був, Рябчику! А чого це ти сльози ллєш? — запитав Володар Угідь.

— Та як же тут сльози не лити? Налетіли вночі на моє гніздечко люті звірі та все потрощили, — зітхнув Рябчик.

— Що ж це за звірі такі були? — розгнівався клишоногий.

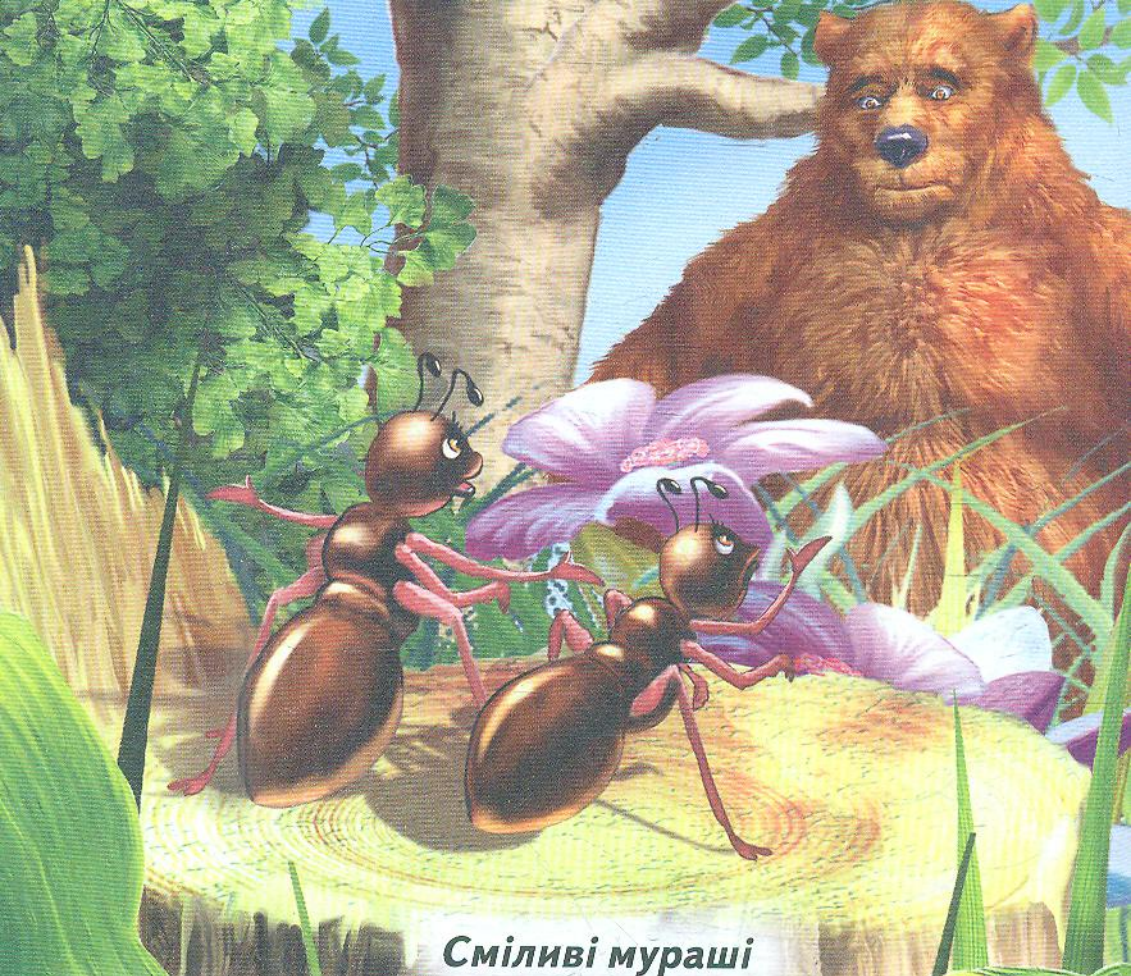
— Звір великий, Волохатий,
Краще б нам його не знати.
Підкрадається він тихо
Та у лісі коїть лихо! — жалівся птах.

Вранці Ведмідь знову пішов свої володіння оглядати, щоб розбишак таємничих знайти. Аж раптом бачить, як посеред лісу лежить повалений дуб, а над ним Білочка бідкається.

— Ніби і вітру вночі не було, а таке могутнє дерево впало. Я ще ведмежам по ньому лазив, — здивувався клишоногий.

— То не вітер дерево повалив, а звірі страшні. Ті лиходії швидші та спритніші за вітер, — сумно відповіла Білочка.

Сміливі мураші

А надвечір прийшли до Ведмедя мурахи жалітися.
— Володарю Угідь, допоможи нам! Налетіли на наш мурашник дикі звірі. Все потрощили, повалили та й втекли, — мовив Мураха-Тато.

— Хто ж ці розбишаки? — гнівно запитав Ведмідь.

— Ми не знаємо. Таких лиходіїв ще з роду не бачили, — зітхнула Мураха-Мама.

— *Копита, ікла, куций хвіст,
Величезні всі на зріст,* — сказала Мураха-Донечка.